

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **EUROVIA CS, a.s.**
sídlem Praha 1, Národní 10
zastoupený Mgr. Radkem Pokorným, advokátem
Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.
sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 9.3.2015 domáhá vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost ukončit porušování práv žalobce spočívající v zadržování a využívání dokumentů získaných při místním šetření u žalobce uskutečněném dne 31.7.2012 a povinnost vrátit žalobci všechny tyto dokumenty a zdržet se jakéhokoli používání a (nebo) využívání těchto dokumentů.

2. Žalobce popisuje, že dne 31.7.2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení a podle § 21f zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, provedeno místní šetření v obchodních prostorách žalobce na adrese Planá 72, České Budějovice. Při tomto šetření byly žalovaným převzaty fotokopie listinných dokumentů, jak byly specifikovány v protokolu, a z jednotlivých počítačů zaměstnanců žalobce byly vytištěny další dokumenty specifikované v protokolu; celkem se jednalo o 67 převzatých listů. Žalobce dovozuje, že všechny tyto dokumenty byly převzaty mimo běžící správní řízení (správní řízení podle žalobce nebylo zahájeno řádně) a nadto byly tyto dokumenty převzaty nezákonně; žalobce tu odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2.10.2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY*, stížnost č. 97/11. Žalovaný podle žalobce ponechává dokumenty získané při místním šetření ve správním spisu, aniž by je, jak žalobce žalovaného naposledy dne 5.2.2015 žádal, žalovaný zničil nebo žalobci vrátil. Tím žalovaný podle žalobce pokračuje v zasahování do žalobcových práv. Žalobce dále v žalobě podrobně argumentuje k otázce nezákonnosti zahájení správního řízení, v němž došlo k šetření na místě, a dále k nezákonnosti samotného šetření na místě a k následnému postupu žalovaného spočívajícímu v převzetí a zadržování převzaté dokumentace.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítá především opožděnost podané žaloby. Pro případ, že by žaloba byla pokládána za včasnou, argumentuje žalovaný její nepřipustností i nedůvodností. Jednak žalobní argumentace směřuje do procesního postupu žalovaného v průběhu správního řízení, a mělo by jít proto o žalobu nepřipustnou, kromě toho celé místní šetření i samotné převzetí dokumentů proběhlo v souladu se zákonem (žalovaný též argumentuje k otázce řádně zahájeného správního řízení). Žalovaný tedy navrhuje žalobu odmítnout, popř. zamítnout.

4. Zdejší soud považoval žalobu za opožděnou, a proto ji usnesením č.j. 62 A 42/2015-112 ze dne 1.6.2015 odmítl. Věc se poté dostala před Nejvyšší správní soud, jehož rozšířený senát rozsudkem č.j. 7 As 155/2015-160 ze dne 21.11.2017 kasační stížnost zamítl. Tento rozsudek byl poté zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18 ze dne 15.5.2018, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poté věc vrátil k projednání a rozhodnutí příslušnému senátu Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem č.j. 7 As 155/2015-231 ze dne 28.2.2019 původní usnesení zdejšího soudu č.j. 62 A 42/2015-112 ze dne 1.6.2015 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Z právě uvedených rozhodnutí (především Ústavního soudu) plyne, že podaná žaloba je žalobou včasnou. Pokud jde o další podmínky řízení o žalobě, ty má zdejší soud za splněné.

6. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

7. Až do vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 7/2011-799 ze dne 25.2.2016 bylo tuzemskými soudy konstantně judikováno, že v zahájeném správním řízení nelze jednotlivé úkony správního orgánu přezkoumávat na základě žaloby ve smyslu § 82 s.ř.s., neboť primát má žaloba podaná ve smyslu § 65 s.ř.s. proti rozhodnutí, ve které řízení vyústí, přitom místní šetření uskutečněné v zahájeném správním řízení takovým úkonem je (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Aps 3/2004-42 ze dne 4.8.2005, rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Aps 2/2013-35 ze dne 13.2.2014). Po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 7/2011-799 ze dne 25.2.2016 je však již konstantně judikována možnost napadat místní šetření tzv. zásahovou žalobou ve smyslu § 82 s.ř.s. (vedle možnosti činit tak i žalobou podle § 65 s.ř.s.). V nyní posuzované věci byla podána jak tato tzv. zásahová žaloba (§ 82 s.ř.s.), tak (později) i žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci samé, jehož bylo místní šetření součástí (rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R381,382,388,389,390,393,395/2015-04749/2016/310/JZm ze dne 8.2.2016). O ní rozhodoval zdejší soud rozsudkem č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017, kterým rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R381,382,388,389,390,393,395/2015-04749/2016/310/JZm ze dne 8.2.2016 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 157/2017-222 ze dne 20.2.2019. Důvodem zrušení uvedeného rozhodnutí předsedy žalovaného byl nedostatečný skutkový podklad závěru o spáchání správního deliktu (mimo jiné žalobcem), neboť důkazy opatřené právě na místním šetření uskutečněném dne 31.7.2012 byly opatřeny nezákonně, a tedy byly důkazy nepoužitelnými. Přestože se tedy otázka místního šetření uskutečněného v obchodních prostorách žalobce dne 31.7.2012 stala předmětem řízení před zdejším soudem ve věci sp. zn. 30 Af 29/2016 a před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 3 As 157/2017 a přestože právě o nezákonnost místního šetření bylo opřeno zrušení rozhodnutí žalovaného vydané ve věci samé, výrok rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 toliko ruší napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, jehož předmětem bylo konstatování spáchání správních deliktů, vyslovení zákazu do budoucna a uložení pokuty. Tento výrok rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 se netýká převzaté dokumentace v rámci místního šetření uskutečněného dne 31.7.2012 a nikterak nestanovuje žalovanému povinnost ukončit porušování práv žalobce spočívající v zadržování a využívání dokumentů získaných na tomto místním šetření, povinnost vrátit žalobci všechny tyto dokumenty ani povinnost zdržet se dalšího používání či využívání těchto dokumentů, přičemž právě těchto nároků se žalobce domáhá tzv. zásahovou žalobou v nyní posuzované věci.

8. Z uvedeného zdejší soud dovozuje, že žaloba v nyní posuzované věci je žalobou přípustnou; nezákonné místní šetření v obchodních prostorách soutěžitelů a držení dokumentů získaných na tomto místním šetření může být zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s., v případě držení dokumentů jde o zásah trvajícím (to ostatně jasně plyne z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 635/18 ze dne 15.5.2018). Žalobce se petitum žaloby nedomáhá určení, že zásah byl nezákonný, nýbrž domáhá se vydání rozsudku, kterým by byla žalovanému uložena povinnost ukončit porušování práv žalobce spočívající v zadržování a využívání dokumentů získaných při místním šetření u žalobce uskutečněném dne 31.7.2012 a vrátit žalobci všechny tyto dokumenty a zdržet se jakéhokoli používání a (nebo) využívání těchto dokumentů), čehož nemůže dosáhnout volbou jiného žalobního typu v rámci s.ř.s., a tedy není dán ani důvod nepřipustnosti žaloby podle § 85 s.ř.s. Současně není podle zdejšího soudu naplněna ani žádná z obecných překážek řízení; překážku podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívající v tom, že soud o téže otázce již rozhodl, nelze dovozovat ve vztahu k rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 a na něj navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 157/2017-222 ze dne 20.2.2019 již proto, že – jak shora uvedeno – rozsudek zdejšího soudu toliko rušil napadené rozhodnutí předsedy žalovaného, jehož předmětem bylo konstatování spáchání správních deliktů, zákaz do budoucna a uložení pokuty.

9. Žaloba je tudíž podle zdejšího soudu věcně projednatelná, a to i přes existenci pravomocných rozsudků zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 a Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 157/2017-222 ze dne 20.2.2019.

10. Žaloba je podle zdejšího soudu nedůvodná.

11. Pokud jde o právní otázku zákonnosti místního šetření uskutečněného v obchodních prostorách žalobce dne 31.7.2012, tu již zodpověděl zdejší soud v rozsudku č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 a Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 3 As 157/2017-222 ze dne 20.2.2019. Pokud jde o procesní průběh předcházející tomuto rozsudku, jen stručně rekapitulováno: žalovaný zahájil správní řízení sp. zn. ÚOHS-S426/2012/KD oznámením ze dne 30.7.2012 doručeným žalobci dne 31.7.2012, v němž jako účastníky vymezil mimo jiné žalobce, u něhož současně dne 31.7.2012 proběhlo neohlášené místní šetření podle § 21f zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Na základě zjištění z tohoto místního šetření (a z dalšího místního šetření souběžně uskutečněného) pak žalovaný postupně rozšiřoval okruh účastníků řízení a prováděl další neohlášená místní šetření v obchodních prostorách, pokračoval ve vedení správního řízení sp. zn. ÚOHS-S426/2012/KD a dne 13.10.2014 část řízení vyloučil k samostatnému projednání, tato část byla vedena pod sp. zn. ÚOHS-S834/2014/KD, v tomto řízení bylo nakonec vydáno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8.2.2016 č.j. ÚOHS-R381, 382, 388, 389, 390, 393, 395/2015-04749/2016/310/JZm, které zdejší soud zrušil rozsudkem ze dne 29.5.2017 ve věci sp. zn. 30 Af 29/2016. Podle nesporných tvrzení žalobce a žalovaného v nyní posuzované věci správní řízení ve věci sp. zn. ÚOHS-S834/2014/KD před žalovaným pokračuje (stále probíhá) a dokumenty získané na místním šetření u žalobce dne 31.7.2012 jsou součástí správního spisu (nebyly žalobci vráceny). Žalovaný je vrátit odmítá; to ostatně plyne ze samotného procesního postojů žalovaného v této věci. Dokazováním u jednání soudu bylo nadto zjištěno, že poslední úkony ve správním řízení jsou podle aktuálního spisového přehledu datovány ke dni 2.5.2019 (č.l. 14932 správního spisu) a ke dni 15.5.2019 (č.l. 14933-14935, 14936 a 14937-14940 správního spisu); i to potvrzuje, že správní řízení stále probíhá.

12. Pokud jde o samotné závěry zdejšího soudu týkající se nezákonnosti místního šetření u žalobce, které se uskutečnilo dne 31.7.2012, obsažené v rozsudku č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017, ty jsou žalobci a žalovanému známy, neboť oba byli účastníky řízení vedeného pod sp. zn. 30 Af 29/2016; zdejší soud proto na tento rozsudek odkazuje a pouze stručně shrnuje, že zdejší soud (a po něm věcně shodně i Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 3 As 157/2017) dovodil, že zahájení správního řízení dne 31.7.2012 nerespektovalo tehdy existující podezření z porušení zákazu kartelových dohod, žalovaný účel místních šetření (mimo jiné právě místního šetření u žalobce uskutečněného dne 31.7.2012) i pověření k jejich provedení pojal neodůvodněně široce až bezbřezě a takto také postupoval při samotném provádění místních šetření; proto žalovaný překročil rozsah odpovídající původnímu podezření a nevyhověl tak podmínce nezbytnosti (přiměřenosti legitimnímu cíli), a proto nelze místní šetření (mimo jiné právě místní šetření u žalobce uskutečněné dne 31.7.2012) pokládat za zákonná z důvodu zakázaného lovu informací (nepřípustné tzv. rybářské výpravy - fishing expedition); důsledkem nepřiměřenosti a tudíž nezákonnosti místních šetření je pak procesní nepoužitelnost důkazů získaných právě při těchto místních šetřeních.

13. Za situace, kdy správní řízení ve věci sp. zn. ÚOHS-S834/2014/KD před žalovaným pokračuje (ke dni rozhodování zdejšího soudu v nyní posuzované věci stále probíhá) a dokumenty získané na místním šetření u žalobce dne 31.7.2012 jsou součástí správního spisu (ke dni rozhodování zdejšího soudu v nyní posuzované věci nebyly žalobci vráceny), přestože jde o dokumenty coby důkazy nepoužitelné, dobře hájitelnými mohou být oba pohledy, které žalobce a

žalovaný zastávají odlišně: 1. nezákonné je jejich další ponechávání ve správním spisu, neboť se jeho součástí nestaly zákonem předvídaným způsobem (pohled žalobce), nebo 2. jelikož se součástí správního spisu nestaly zákonem předvídaným způsobem, nelze je použít, avšak ve správním spisu mají být nadále ponechány (pohled žalovaného). Zdejší soud se ztotožňuje s pohledem žalovaného.

14. Jednak zdejší soud vychází z toho, že jde o dokumenty (jejich popis v počtu 67 listů je obsažen v rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017 a jde o veškeré dokumenty získané v rámci místního šetření u žalobce dne 31.7.2012) týkající se obchodní (soutěžní) činnosti žalobce, které by, nebýt vady při jejich získávání, mohly být legitimním podkladem rozhodnutí žalovaného; nejde o dokumenty soukromé či jiné s obchodní (soutěžní) činností žalobce nesouvisející povahy, jejichž získání a držení v dispozici žalovaného by samo o sobě mohlo být považováno za exces ze strany žalovaného. Ani nejde o dokumenty, které by v odpovídající podobě (v originálu) nutně musel mít žalobce k dispozici „u sebe“, a neměl-li by je, už z toho samotného by mu plynula újma. Kromě toho jde o dokumenty, které se od počátku váží k řízení vedenému žalovaným pro podezření z uzavření kartelové dohody a musí být tedy trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu, který žalovaný v souvislosti se správním řízením vede (§ 17 odst. 1 správního řádu), a to bez ohledu na to, zda se tyto informace stanou základem skutkových zjištění v uvedeném řízení či nikoli, eventuálně bez ohledu na to, zda se základem takových skutkových zjištění nakonec nestanou proto, že z nich pro posouzení věci materiálně nic neplyne, anebo proto, že je nelze použít z důvodu vady procesního postupu v souvislosti s jejich získáním. Podle § 17 odst. 1 správního řádu tvoří spis zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci, přitom podle zdejšího soudu dokumenty získané na místním šetření u žalobce dne 31.7.2012 se k věci podezření z uzavření kartelové dohody vztahují. Otázka jejich použitelnosti pro posouzení věci je otázkou odlišnou, nikoli otázkou vedení správního spisu. Ve správním spisu musí (trvale a nezměnitelně) zůstat vše, co svědčí o úkonech správního orgánu a účastníků řízení, neboť jde o materiální „stopu“ postupu řízení (shodně Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31.3.2010), byť by se mělo jednat o „stopu“, jež dokládá nezákonnost postupu správního orgánu. Součástí správního spisu jsou jak dokumenty, z nichž správní orgán přímo vycházel, tak i ty, které správnímu orgánu „příliš nepomohly“, případně byly získány v rozporu se zákonem (shodně Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. Vydání. Praha. C.H.Beck, str. 103-106).

15. Ponechání uvedených dokumentů ve správním spisu ostatně podle zdejšího soudu nelze vnímat ani jednoznačně v neprospěch žalobce; ponechání (byť nezákonně získaných) dokumentů ve správním spisu do budoucna navždy poskytuje jasnou odpověď na otázku, jaké konkrétní dokumenty konkrétního obsahu ve vztahu k podezření z uzavření kartelové dohody použitelnými nejsou. K této otázce tedy právě v důsledku ponechání uvedených dokumentů ve správním spisu nemohou být ve vztahu ke správnímu řízení vedenému žalovaným založeny žádné spory. Nadto i důvodnost eventuálně v budoucnu uplatňovaných nároků žalobce proti žalovanému z důvodu nezákonného získání dokumentů (popř. z důvodu dalšího zpřístupnění nezákonně získaných dokumentů) může být posuzována právě s ohledem na obsah těchto dokumentů, a tedy samotný obsah správního spisu vedeného žalovaným včetně trvalé a nezměnitelné žurnalizace takových dokumentů může sloužit coby důkaz, jímž by žalobce jinak nemusel disponovat (protokol z místního šetření neposkytuje obraz přinejmenším o konkrétním obsahu uvedených dokumentů).

16. Přestože je podklad rozhodnutí získán (opatřen) nezákonně, a pro rozhodnutí ve věci samé jde o podklad nepoužitelný (v něm obsažený důkaz je důkazem nepřijatelným), neznamená to, že by nadále neměl procházet správním spisem k věci se vztahujícím. „Vrácení“ takového podkladu

by odpovídalo jeho „zničení“, přitom ze zásady „neničení“ již získaných podkladů, byť získaných nezákonně, vycházel i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31.3.2010, když z této zásady dovedl výjimku pouze na základě výslovného zákonného podkladu; ve vztahu k prolomení této zásady argumentoval § 88 a § 158d trestního řádu, zatímco ve vztahu k ponechání protokolů o nezákonných výsleších svědků žádnou takovou výjimku prolamující zásadu nedovodil a dospěl k závěru, že postup správního orgánu, který takové protokoly ve spisu ponechal, byl v souladu se zákonem. Stejný závěr ve vztahu k dokumentům získaným na místním šetření u žalobce dne 31.7.2012 dovozuje zdejší soud v nyní posuzované věci.

17. Nezákonnost získání podkladu rozhodnutí tedy ještě sama o sobě neznamená, že takový podklad nemá zůstat součástí správního spisu. Jestliže se tedy žalobce domáhá toho, aby zdejší soud žalovanému uložil povinnost „nezadržovat“ uvedené dokumenty a „vrátit je“ žalobci, neboť jde o postup nezákonný, pak zdejší soud je toho názoru, že jejich „zadržování“ a „nevracení“ je důsledkem povinnosti trvalé a nezměnitelné žurnalizace správního spisu a jeho vedení v souladu s § 17 odst. 1 správního řádu, a tedy nejde o nezákonný postup. Navíc stěží by se mohla přezkumná činnost správních soudů v rámci řízení o žalobách podaných podle § 82 s.ř.s. projevovat ve vztahu k běžícím správním řízením tak, že by byly správní orgány nuceny vyjímat dokumenty ze správního spisu, když v jiných soudních řízeních správních jsou správní orgány naopak instruovány k tomu, aby v každé věci vedly jeden správní spis a vkládaly do něj vše, co se věci týká, aby tím zajistily trvalou a nezměnitelnou procesní stopu o jimi vedených správních řízeních. Vyhovění žalobě by v tomto kontextu nedávalo žádnou logiku. Ostatně i v již zmiňovaném rozsudku č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31.3.2010 Nejvyšší správní soud svůj závěr o tom, že ve správním spisu má skutečně zůstat žurnalizováno „vše“, odůvodňoval i tak, že výklad tamních žalobců (jenž je ve své podstatě výkladem, který zastává i žalobce v nyní posuzované věci) by vedl k absurdnímu závěru, který by ve svém důsledku znamenal kupříkladu zničení „důkazů“ možné libovůle a šikany správního orgánu vůči účastníku řízení, tedy „důkazů“ o případném nezákonném postupu správních orgánů; to je argument, který si ve vztahu k nyní posuzované věci osvojuje i zdejší soud. Jestliže se pak žalobce domáhá toho, aby zdejší soud žalovanému uložil povinnost „nepoužívat“ a „nevyužívat“ uvedené dokumenty, pak to je již dosaženo jejich nepoužitelností plynoucí z rozsudku zdejšího soudu č.j. 30 Af 29/2016-262 ze dne 29.5.2017; jde přitom o otázku posouzení věci na základě podkladu rozhodnutí opatřeného zákonným způsobem.

18. Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

19. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšný nebyl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný úspěšný byl, ale náhradu žádných nákladů řízení nepožadoval, a proto zdejší soud rozhodl, že s emu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. června 2019

David Raus v.r.
předseda senátu